

No hi haurà Estat Palestí

Tota anàlisi del conflicte de l'Orient Mitjà, per molt empíriques que siguin les eines que empre la ciència política, ve tenyida de tantes consideracions de tota mena, es-
tratègiques, ideològiques, religioses, mediàtiques, econòmiques, històriques, sentimentals i fins i tot psicològiques, que fan pràcticament impossible judicis serens o aproximacions objectives a la seua comprensió i molt menys si cap, fer prediccions de futur.

Aquesta dificultat analítica del conflicte i les circumstàncies que entelen una anàlisi serena, s'agreuja en el nostre cas, espanyols, ja que hem sigut aliens històricament a aquesta part del món que anomenem l'Orient Mitjà. En Efecte, Espanya és una potència mitjana europea, integrada en els mecanismes de la UE i amb una forta projecció cap a Llatinoamèrica, per raons d'història i cultura, així com cap al mediterrani sud o nord d'Àfrica, des de Tànger a Bengasi, la qual cosa anomenem el Magreb àrab.

Al l'Orient Mitjà són altres potències les que han jugat en ell i les que coneixen totes les subtils d'eixe vesper; Turquia com a imperi dominant, Iran i les potències colonials del XIX i XX, França i el Regne Unit principalment. El Mallorquí d'Andratx Baltasar Porcel, un dels grans prosistes en la nostra llengua, reconeixia en la seua obra 'Mediterrània, Onatges tumultuosos' que el nostre mediterrani, el que ens interessa, el que coneixem i en el qual ens reconeixem i arribarem un dia a dominar, acaba a Sicília o com a màxim a Malta, d'ací ve que moltes les de les opinions que escoltem als nostres mitjans i als nostres polítics més ideològitzats, vinguen dibuixades amb traç gruixut, en un sentit o un altre.

Tenint present l'anterior reflexió, de la qual no som aliens, ens quedem absorts davant les altisonants declaracions de Trump que suggeria fer de Gaza un ressort de vacances de luxe o les més recents en les quals assegurava que el conflicte acabaria en 3 setmanes. La guerra potser sí. El conflicte no. Aquest perdurarà.

Si ximples i menyspreadores cap al poble palestí eren les afirmacions de Donald Trump, ximples i reduccionistes varen ser i són les afirmacions de molts del nostres dirigents, convertits en capdavaners de la causa palestina i aplaudits pel grup terrorista Hamas, que afirmen que la solució de la crisi de l'Orient Mitjà passa pel reconeixement de l'Estat Palestí.

Qualsevol analista expert en relacions internacionals veurà que a pesar que 147 membres de Nacions Unides reconeixen l'Estat Palestí, i que l'Autoritat Nacional Palestina té estatus d'observador a l'ONU, Palestina no és un Estat ni ho serà. Per a començar perquè no té els requisits que exigeix el Dret Internacional Públic per a ser-ho: no té un territori definit (només Gaza té demarcacions fixades. Cisjordània és com un formatge gruyère ple de forats) ni tampoc govern reconegut (Ha-

Aquesta guerra, que no el conflicte, acabarà no amb un Israel aniquilat, sinó amb un Estat jueu ampliat, que s'extindrà, al revés del lema de Hamas, des del Riu Jordà fins al mar Mediterrani. I si diem que el conflicte no acabarà és perquè el problema no és democràtic ni bèl·lic, és abans que res demogràfic

TRIBUNA ABIERTA

FERNANDO VILLALONGA

Jehad Alshrafi

Humo y llamas de un ataque israelí en Gaza el pasado julio.

mas? l'ANP? Al Fatah?) que exercisca com a tal a tot el territori. Les amenaces per a pressionar a Israel per a que pose fi a la seua acció defensiva desproporcionada, de França, Austràlia, el Canadà o el Regne Unit que reconeixeran a l'Estat Palestí al setembre durant la Assemblea General de l'ONU, podran tenir conseqüències polítiques, però no jurídiques. L'Estat palestí seguirà sense existir. Hegel ho definia a la perfecció: "És el poder normatiu dels fets".

Ens podrà semblar injust que el poble palestí no tinga un Estat, no són els únics. Si no el tenen no és perquè no siguin capaços de governar-se en democràcia -excepte Israel, no hi han Estats democràtics a l'Orient Mitjà-, sinó que els seus dirigents i els països àrabs de la regió ho han impedit. Ho varen rebutjar el mateix moment de la partició per l'ONU de la colònia Britànica en 1947. La solució de dos estats, un per a dotar al poble jueu d'una pàtria -també històrica per a ells- com a compensació moral per l'horror del holocaust -va ser resposta amb una guerra llançada pels països veïns d'Israel i que acabà amb la desaparició de la Palestina àrab i 900.000 palestins exiliats... L'Agressió a Israel es va repetir al 1967 amb la guerra dels 6 dies. L'Estat hebreu s'annexionà Gaza, la Cisjordània (abans part de Jordània), el Sinaí

egipci, Jerusalem est i els alts sirians del Golan.

La fi de la guerra del Yom-Kippur va desenterrar una altra oculta realitat, la que els dirigents palestins no sols eren un problema per a Israel sinó també per a molts països àrabs

L'agressió es va tornar a repetir amb la guerra del Yom-Kippur, que acabà amb els acords de Camp David que varen posar fi a les hostilitats obertes d'Egipte, Jordània i Líban contra Israel. Egipte va recuperar el Sinaí. Israel, des del inici de la seua existència va oferir als palestins un Estat sobirà a Gaza, compartint Jerusalem i quasi tota la Judea i Samària. Ho va fer al 2000, 2001 i 2008, els palestins sempre varen dir que no. La fi de la guerra del Yom-Kippur va desenterrar una altra oculta realitat, la que els dirigents palestins no sols eren un problema per a Israel sinó també per a molts països àrabs. Els fedai palestins, combatents de l'OLP exiliats a Jordània, van intentar assassinar al rei Hussein en dues ocasions... Els palestins s'havien convertit en un problema per a tots.

En eixa orfandat que va causar el desgast de l'Autoritat Nacional Palestina nasqué el moviment integrista Hamas. En el seu impuls inicial va tenir la complicitat de Tel Aviv que va voler afeblir amb la divisió als marxistes

d'Arafat. Amb això Israel va cometre un greu error, les últimes conseqüències del qual varem veure en l'atac de Hamas al sud d'Israel el 27 d'Octubre de 2023 i que va fer esclatar l'actual represàlia israeliana que encara vivim. Amb els marxistes es pot negociar, dur, però es pot. Amb Déu no. Hamas té com a principi fundacional l'anihilació de l'Estat d'Israel amb el seu lema, repetit per la nostra vicepresidenta Yolanda Díaz, "agranar-los des del riu fins a la mar". Gaza i el moviment integrista de Hamas varen caure en les mans de Teheran, com el Líban amb Hezbollah o els Huties a Iemen, un factor de desestabilització afegit no sols d'Israel sinó de totes les monarquies del Golf i del sunisme en general. Es pot reconeixer un Estat tan disruptiu per a tots els veïns? Crec que no... La causa palestina no fa precisament amics...

Aquesta guerra, tinguen la seguretat, que no el conflicte, acabarà no amb un Israel aniquilat, sinó amb un Estat jueu ampliat, que s'extindrà, al revés del lema de Hamas i del comunisme hispà, des del Riu Jordà fins al mar Mediterrani. I si diem que el conflicte no acabarà, és perquè el problema no és democràtic, no és bèl·lic, és abans que res demogràfic.

Que fer amb eixos 3 milions de palestins dins de la noves fronteres d'Israel? Expulsar-los fora de la seua terra? No és només que ningú els vullga, ni els seus germans àrabs, és que en ple segle XXI és impensable i intolerable els moviments de poblacions que es varen produir a Turquia, Grècia i els Balcans als segles XIX i XX. Integrarà Israel a eixos milions de palestins com a ciutadans de ple dret? Ens temem que no, la seua reproducció en progressió geomètrica i la baixa natalitat jueva, amb estàndards europeus, farien malbé el mateix Estat d'Israel. Gadafi deia: "Vos conquerirem amb el ventre de les nostres dones"... S'establirà un estat d'apartheid dins d'Israel com el que va existir a Sudàfrica?... seria la ruïna moral de l'estat jueu, una democràcia de primera qualitat en un context de règims autoritaris, la naturalesa de la qual, i entre iguals, li permet associacions econòmicopolítiques com la que té Israel amb la UE. A Sudàfrica va durar poc eixa aberració democràtica i menys duraria a Israel, un poble que ha patit més que cap altre i que es qüestiona permanentment i democràticament la seua naturalesa.

En suma, si... "des del riu fins a la mar", però no l'estat terrorista ideat per Hamas i ovacionat per Podemos i Sumar. Seran les noves fronteres d'Israel... Però com es farà amb els palestins? Heu ací la qüestió. Totes les possibles solucions se ens presenten conflictives. Tindrem, doncs, amb Trump o sense ell, un Orient Mitjà regirat per molts anys.

Fernando Villalonga és diplomàtic, exconseller i exsecretari d'Estat per a la Cooperació Internacional